

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Konec ministerstva in nove volitve.

Na zadnje je vendar le jedenkrat prišel zaželeni čas, da to ministerstvo, katero imamo neradi že sedem let, — odhaja in novemu (upamo, da boljemu) prostoru nareja. Vladne novine zagotavljajo, da naj misliti, da bi ministerstvo še dalje na vladi ostalo, temveč, kakor brž bode državni zbor potrdil berlinski dogovor, to je v kakih treh dneh, hočejo vsi ministri odstopiti.

Če se dela račun tega ministerstva, nikakor nij vesel. Nij ga treba niti nam opozicijonalcem delati, ker prijatelji ministerstva sami so tako sodbo v državnem zboru ter zunaj njega zadnji čas večkrat izrekli, kakor je mi v naših tiskovnih razmerah niti ne moremo še zdaj.

Kdo bode naslednik v ministerstvu? Za zdaj nam obetajo po ene strani nekakvo iznenadenje, od druge strani pak trdijo, da pride uradniško ministerstvo kot začasno na vrsto. To ministerstvo bode le tako dolgo na vladi, pravijo, da se končajo nove volitve v državni zbor, ki se imajo letos vršiti. Začasno ministerstvo bode te volitve, tako se dalje trdi, v objektivnem spravljenem duhu vodilo, t. j. vlada se ne bode udeležila volilnega pritiska, ampak bode strankam in ljudstvu prepustila, naj svobodno voli kakor hoče, da je le po postavi.

Mi moramo reči, da bi bili zadovoljni, če res tako pride. Mi ne terjamo pri volitvah nič drugega, nego objektivnosti. Zlasti naj uradniki ne pritiskajo, ali pa naj se jim dá popolna svoboda — in videlo se bode, kako bodo volitve na Slovenskem imele ves drug značaj, nego dozdej.

Kakor je videti, se naši nemškutarji od-

stopa ministerstva, pogovorov zaradi poravnavanja s Čehi in prihodnjih volitev uže zdaj bojé. Dr. Schrey je ondan v kazini, ko je bratcema Kalteneggerju in Deschmannu razkladal, kaj ga boli in tišči, tako-le govoril: „V ožgled sitnim in slabim parlamentarnim razmeram, v ožgled poravnavanju, ki se v novejšem času dela s Čehi in ustavoverno stranko, katero poravnanje nij še jasno pred nami, silno je potreba, da konstitucionalna stranka vkup drži, tem bolj, ker se bliža dan novih volitev v državni zbor.“

To se ne glasi posebno zmagovito. Nemškutarji čutijo, da izgubé veliko, kadar jim odpade ona glavna podpora, brez katere so ničla. Bojé se sprave s Čehi, ker vedó, da le od prepira in hujškanja zoper Slované imajo svoje eksistenčno opravičenje, pravico biti. Bojé se novih volitev, ker čutijo, da na Kranjskem Deschmanni in Supani, na Štajerskem Seidli, na Goriškem Winkleri ne bodo več v državnem zboru sedeli. Bojé se slabih parlamentarnih razmer, da si so jih krivi le sotovariši njihovi in nihče drug.

Nemškutarji in nemški ustavoverci so potrti in pobiti. To se vidi iz vseh njihovih novin. To je dobro znamenje za nas, ki sicer ne pričakujemo, da se brž in čez noč preokrene in poboljša naše stanje, a trdno zaupamo, da počasi, pa gotovo pride tudi za Slované v tej monarhiji boljši dan.

Propadenje Angličanov.

Rusi imajo zdaj veliko zadostenje. Angleži so bili tisti, ki so jim ostrigli nekoliko vspehe turško ruske vojske na berlinskem kongresu. Angleži so z vojsko žugali in s kapitalom. Narod na Angleškem je bil uže precej šovinističen in je Beaconsfielda, zastopnika vojevitosti, slavil in pozdravljal.

Ali kako se je brzo vse izpremenilo. Rusi morejo prav škode veseli gledati v Anglijo, osoda jih maščuje. Denes ne bi Beaconsfield na Angleškem skoro uže nikogar dobil, ki bi bil še za vojsko z Rusi. Kajti ne le, da mogočni Angleži ne morejo niti z malimi Afganci do kakega pravega konca priti v tromesečnej vojski, tudi materialno stanje, propadanje industrije in blagostanja se na Angleškem tako hitro množi, kakor da bi bilo od sovražnikov Anglije naročeno. Novine poročajo jeden faliment za drugim, krido za krido.

Kriza, ki se je 1873 v Avstriji s krahom začela, šla je okolo in okolo po svetu, čez Nemčijo v Ameriko in zdaj Angleže tiplje prav z osorno roko in jim seza do srca. O tem nas prepriča rastoče število bankrotov na Angleškem. Predvanskem je faliralo tam 11.022 firm, lani pa uže 15.059 in letos se dan na dan čuje o novih polomih. Ravno tako Angleži zadnja leta vedno menj blaga in izdelkov izvažajo, a vedno več uvažajo — slabo znamenje. Tudi tu bi lahko številke naveli. Pavola je od leta 1874 za 20 procentov, železnina za 44 procentov ceneje prodajala se; od leta 1874 je 270 rudnikov zapuščenih bilo; delavcem se je plača zmanjšala, uboštvo in brezdelnost mej delavci se množi, „štrajkov“ je leto za letom več, podvzetnikov je zmirom menj, veliki kapital malega sneda. — To nij vesela podoba, ali resnična je.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. januarja.

V državnem zboru se je 17. januarja nadaljevalo posvetovanje o berlinskem dogovoru. Baron Kübek je govoril za brezuvetno sprejetje tega dogovora, in naglašal,

Listek.

Po tabaku smrdiš!

Ravno zdaj predpustom bode dvanaajst let tega.

Eni so mu rekli: „ženi se, ti si tako en dober filister, imaš talent za družinsko življenje, boš videl, kako je človek ves drugi, če ima pridno ženko doma.“ Drugi pak so mu odgovarjali, če je kaj omenil, ali bi se poskušal ženiti ali ne: „Pusti, ne bodi neumen, ne prodajaj svoje svobode, zdaj prideš zvečer domov, kadar hčeš, denar sam zapraviš kadar in kolikor hčeš, skrbiš sam za se pa je ven; ne nalagaj si bremen, ne veš kako je vražja včasi in trda, in potlej pa: ženti se je še slabše, kot v loterijo staviti, saj ne veš, kaj dobiš.“

Tako je bil gospod Mekina res mej samim

omahovanjem: ali bi, ali ne bi, — postal 36 let star in še zmirom neoženjen. Zdaj je pa zadnji čas, rekel je, če se mislim kedaj, moram se precej ali pa nikoli. In začel je resno okolo sebe gledati.

Njegovo oko obvisi na osemnajstletnej Nežiki, hčerki meščana trgovca. Nežika je bila lepa deklica, to so priznali vsi, ki so z njo plesali in tudi oni, ki niso več plesali. Mekina je imel precej dobro službo, a mislil si je, če se uže ženim, hočem lepo ženo, ali pa nobene. On sam se pač nij mogel mej lepe šteti, ker v životu je bil skoro uže preobilen in razraščena brada nij iz poseba klasičnega obraza izvirala. Ali ker je bil „dobra partija“ za Nežiko, katere oče se o kakej doti nij nič zmenil, rekli so jej oče in mati in teta precej, ko je začel Mekina v hišo hoditi: pametna bodi, dober je za dan denes, vzemi ga. Da si bi bila tedaj Nežika tega in tega, pa tega

izmej svojih plesalcev rajša vzela, odločila se je v sili vendar za gospoda Mekino, in po velikej noči je imela biti svatba.

Prav ljubljanska megla je ležala nad mestom necega predpustnega večera ob šestih, ko je po ulicah k Nežiki korakal Mekina in vrat v svojo sukno potiskal pred mrazom. Bil je svoje dnevno delo dokončal in kadil je drugo polovico svoje priljubljene viržinje cigare. Megla se je brade prijemala, cigarin dim potem pa tudi. Pot do svoje neveste je bil precej dolg, lahko je tedaj različne stvari razmišljal. Denes nij bil nič posebno dobre volje. Vleklo ga je pač k deklici, ker zaljubljen je bil v njo ves. Srce je bilo pri njej. Pamet menj. Pamet mu je včasi rekla: premišlaj je za te, preuboga tudi, preživa tudi, premalo izkušena, premalo ga rada ima, pre . . . , no, še več napak bi se bilo naštel. Ali zdaj smo enkrat notri. Kdor je rekel

da mora Avstrija grofu Andrassyju hvaležna biti za njegovo politiko. Heilsberg govori za prehod na dnevni red, a brani kompetenco državnega zbora. Baron Kotz pravi, da izreka grofu Andrassyju za njegovo politiko vesel bu ni „bravo!“, ker ona je prava avstrijska, poštena in tudi koristna. Walterskirchen obsoja okupacijo iz gospodarskega stališča. Denes je zopet seja.

Zdaj je še osem rezervnih polkov v **Bo-**
snji ali na hrvatsko-bosenski meji, in sicer 6. (Novisad), 16. (Belovar), 32. (Pešta), 71. (Trenčin), 76. (Oedenburg), 78. (Osijek), 79. (Otočac). V vojnem ministerstvu so baje skle nili, kakor je „P. L.“ iz Dunaja zvedel, da bodo, kadar se pota toliko popravijo, da se bo dalo marširati, te polke domov poslali in z linijo in lovci nadomestili.

Vnanje države.

Črnogorskemu knezu je pisal veliki vezir Chaireddin in ruski poslanik Lobanov, da bodo Turki kmalu zapustili Podgorico in Spuž. Ali albansko prebivalstvo — pravi „P. C.“ — hoče samo braniti ti mesti. Zato je črnogorski knez 16. t. m. zbral 12.000 mož mej Podgorico in Zabljakom.

Iz Soluna se piše v „Pr.“, da imajo Turki v **Novem Pazaru** 1200 mož stoječih in dve bateriji pa 180 kanonirjev. Poleg tega je v Novem Pazaru še utvrjen tabor, ki je baje močnejši nego oni v Plevni. V Sjenici je 1000 turških vojakov, v Mitrovici 2000, v Prištini en bataljon, v Rogosni deset šanc, v vsakej en bataljon. V novjšem času je došlo več provijanta in municije. — Dne 14. t. m. pa se telegrafuje iz Soluna, da je tudi nove vojske prišlo v te kraje, tako, da je okolo Novega Pazarja 63 000 mož, okolo Mitrovice pa 3600 mož. Torej ne bi bilo lahko Novi Pazar zasesti, kakor baje na Dunaji nameravajo.

Iz **Carigrada** se piše v „Pol. Corr.“ Vsled rusko-turških mirovnih dogovorov je baje vojna odškodnina, katero Turčija plača, na sto milijonov srebrnih rubljev. — Iz Odese javljajo, da se od ruske vlade tam vse pri prave delajo za sprejem vojske ki se bode iz Turčije vrnila.

Na **Francoskem** so republikanske zmage stranki malo preveč v glavo šle, in skoro se je bati, da bode zmanjkalo potrebne zmernosti in previdnosti. Mnogo republikanskih časopisov in poslancev terja bolj republikansko-radikalne vlade in hoče, da Dufaure odstopi. Ministerstvo bode tudi odstopilo, če mu zbornica zaupnice ne votira. Soditi je, da bode zmernejša stranka res tudi glasovala za to zaupnico. Radkalci bi republiko le škodovali.

Berlinska „Post“ pripoveduje, da je Bismarck privatno izjavil, da mu je popolnoma vse jedno, ali se sprejme njegova predloga o postavi glede kaznovane pravice zoper poslance vsa ali le deloma; za zdaj je le nujno, zabraniti hude govore socijalističnih poslancev. Če

misli večina „rajhstaga“, da za zdaj tega še ni treba, potem je on, Bismarck vsaj svojo dolžnost storil s predlaganjem postav; njegova odgovornost in vlade nemške zveze je varovana. — To se glasi skoro nekako kakor vzmikanje.

Včasih smo uže povedali da **Nemčija** okolo in okolo sebe nema mej sosedni nobenih prijateljev: ni Francoz, ni Slovan, ni Šved, ni Lah, in niti Danec ne mara za Nemca. Zato pa Nemčija vsako gibanje zlasti pri malih narodih sumljivo gleda. Tako je imela zadnje dneve malosten prepir ali konflikt z Dansko. Sin pokojnega hanoveranskega kralja, od nemškega cesarja Vilhema cropnega in zapodenega, vojvoda Cumberlanda je te dneve svatoval v Kopenhagou, ko je za ženo jemal dansko princesinjo Tygro. Nemci so uže to ženitev samo na sebi pisano gledali, ker vojvoda Cumberland se ne odpove svoje pravice do hanoveranskega prestola in s to ženitvijo postane celo svak ruskega cesarjeviča — za negotovo prihodnost sitne stvari. Ko je pa celo nekoliko Hanoverancev prišlo v Kopenhagen na svatovščino in so jih Danci prijazno sprejeli, hudovali so se Nemci in „Nordd. Allg. Zeitg.“ je jela žugati. Danski uradni listi skušajo nemške oficije potola žiti, češ, da Hanoveranci niso bili oficijalno in politično sprejeti, temuč le kot privatne osebe.

Dopisi.

Izpod sv. Lovrenca pri Postojni 15. jan. [Izv. dop.] „Slovenski Narod“ je ob svojem času povedal, da je slavna deželna vlada kranjska zavrgla in ob veljavo dela nepostavno volitev predstojništva občine postonjske, uže pred letom izvršeno zvijačno in izključno po volji postonjskih nemškutarjev, in da je zoper ta pravični odlok deželne vlade urineni nam župan Burger uže pred pol letom svojo, ne vemo s kakimi uzroki in nagibi utrjeno pritožbo na visoko ministerstvo poslal. Denes pa naj „Slovenski Narod“ razglasi, da ta reč še zdaj po preteku celega leta ni rešena, ter da pristuljeni Burger še zdaj celo občino vlada, ali prav rečeno — zanemarja. Veseli nas, da pride, kakor bomo, novo ministerstvo, ki bode menda vendar potrdilo odlok ljubljanske deželne vlade in nas rešilo Burgerja.

Rešen pa je baje končno predlog postonjskih Švabov, da se trg Postojna od sedanje občine odcepi in za samostalno občino ustanovi. Odlok ima župan g. Burger neki uže več časa v rokah, nij ga pa še vnanjim pod občinam, spadajočim v županijo, dozdej še naznanil. — Čemu? Za pravice teh narodnih sosesk naj se briga kdor hoče, saj želje postonjskih nemškutarjev — narodnih občinskih

zastopnikov znebiti se — so izpolnene, in onim za naprej nič ne bode zaviralo, tukaj švabsko kulturo razširjati ter prosto ljudstvo neumniti.

Mi seljani bomo pa na uravnavo razdružene občine in na ustanovitev novega županstva menda toliko časa čakali, kakor čakamo na razsodbo o lanskej volitvi predstojništva občine postonjske, posebno, če bosta v tej zadevi g. Burger in znana pokveka kaj opraviti imela.

Vendar mislite, da mi nikakor nemamo vole svojih svetih pravic in svojih občinskih zadev na klin obesiti. Za to pa se od pravičnosti države nadamo, da bode za naglo in končno odločbo te nadležne stvari skrbela, toliko bolj, ker smo uže toliko časa dejansko brez skrbečega delavnega občinskega starešinstva. Nič ne bomo jokali, če bomo od oholih postonjskih nemškutarjev odločeni.

Več seljskih občanov županije postonjske.

Iz Savinjske doline 16. jan.

[Izviren dopis.] „Učiteljski Tovariš“ št. 2 nam pove, da je odbor „slovenskega učiteljskega društva“ imel nedavno sejo, v kateri nam obljubuje nove delavnosti pod tem pogojem, ako se mu slovenski učitelji zopet pridružijo. Prav veseli smo te novice, kajti v poslednjih letih so se kranjske in slovenske šolske razmere sploh tako zamotale, da bi bilo mnogim učiteljem treba razločnega pojasnila, pri čem smo in kaj nam je storiti. Ali kakor povsod, tako je tudi učitelstvu treba voditelja. Tega smo pa žalibog dolgo uže pogrešali. V prejšnjih letih, 1868. do 1872. leta, je bilo v tej zadevi v Ljubljani nekaj čvrstih učiteljskih mož, ki so nam drugim po kmetih svetili, kakor zvezda na nebu. Nekaj let sem pa, od kar so prišle zdanje, za vse Slovenstvo neugodne razmere, poskrile so se te zvezde čisto — ali nekatere so še celo popolnem otemnele. In mi slovenski učitelji smo ostali brez voditelja. Ne bi se bili naši protivniki upali tako grditi nas, ako bi se bili mi odločno v bran postavili, in tudi ne bi bili toliko naših kolegov v sosednji Kranjski in tudi pri nas premotili, ako bi se bile z večjo čvrstostjo odbijale njih namere. Ali nečem dalje tarnati o nepovoljni dobi, katero upamo skoro prestati, ter hočem rajše opozoriti svoje sodruge na poziv „Slovenskega učiteljskega društva“. To društvo obeča novo življenje, novo delovanje; hoče izdati pri priliki kakovo šolsko knjižico, ako mu stari društve-

A mora reči še B. Besedo je treba držati. Ko bi ne bil začel... da... Bog ve, morda bi pa zdaj začel. Naredila se bo uže še. Tako je premišljal in gost dim z viržinje vlekel v se in pihal iz sebe v brado in meglo.

Ko je v Nežkino sobo stopil, stala je ona na sredi in svoje lepe lase popravljala. Nij mu šla nasproti, temuč od daleč je zaklicala mu:

„O, ali si uže prišel.“ Rekši se je obrnila v zrcalo in pogledala svojo lepoto.

„Mar prežgodaj.“

„Ali pa prekasno,“ odgovori ona in se k njemu obrne. Krasna je bila, mlada je bila, gospodu Mekini se je srce ogrelo, ko jo je tako pred soboj videl. Nasmehnil se je in pristopil k njej. Segla mu je v roko.

„Imaš kaj novega povedati?“ vpraša ona in gre na zofo sést. On se prisede k njej. Primakne se bliže, še bliže k njej, vlovi njeno

ročico, pripoveduje jej, a jo hoče nazadnje poljubiti, svojo zaročeno nevesto.

„Aj, kako grdo po tabaku smrdiš,“ vsklikne deklica, ter se odgane z zgornjim delom telesa od njega, umaknivši se poljubu.

„Tako?“

„Res. Ti preveč kadiš, odvaditi se boš moral vsaj nekoliko, ali pa celo, veš.“

„Mislite?“

„Mislimo, gospod.“

On postane bled, precej zatem pa zopet rudeč. Vstane, vzame klobuk, pokloni se:

„Imam čast, priporočati se vam, gospodičina,“ reče nekako porogljivo, obrne se in odhaja.

Ona molči. Ve, da ga je razžalila. Uže hoče poklicati ga nazaj. Ali ne. Saj bode sam rad prišel nazaj. Ta? Še rad. Saj jej vendar dvoranijo in lepe stvari pripovedujejo najljepši

gospodje, s katerimi se snide. Še rad pride nazaj. Če pa neče, naj pa pusti, vse eno.

Ali nij prišel. Nikoli več. Ognil se je je še na izprehodu.

In denes je zdaj pred pustom dvanajst let tega. Njega dobim v krčmi pri večerji, in po večerji si privošči viržinijo-cigaro, rajši dve kot jedno samo. Pozno hodi spat, pije vinca cel liter na en sedež, o ženitvi pa nij nikdar več govoril.

Néžika! Ah mladost je šla, in z njo lepota. Dvanajst predpustov je zastoj prečakala, in letos v trinajstem bi ga vzela, ko bi tak tabakov dim kadil, da bi se moral rézati. Če jo pa kdo vpraša, ali sme poleg nje kaditi, reče gotovo vselej, da jej je tabakov dim še celó prijeten.

Ali — prekasno je in prekasno.

Zavojščak.

niki zvesti ostanejo, in ako se mu jih morda še nekaj novih pridruži. Plačajmo torej, mili sodrugi, mali znesek letne društvenine (1 gld), da si bode odbor nabral nekaj gotovine, s katero more česa založiti in nas z založenim delom razveseliti. Kako bi n. pr. živo potrebovali kako slovensko metodiko ali kakov navod za telovadbo in druge knjižice še. Imamo sicer nekatere navode še za posamezne predmete, ali kaj pomaga, ko je v njih marsikaj pomankljivega in nerabljivega? Delajmo torej in podpirajmo drug drugega! V tem se razodeva življenje!

Iz Mokrega v Bosni 6. januarja.
[Izviren dopis] Služba moja izgnala me je iz Sarajeva, kamor sem komaj došel, zopet na daljni pot. Odrinem z dvema „čavšema“ (javima čuvajema) in s pet „fukari“ (turški delavci) na pot, da popravim nekaj od Sarajeva do Višegrada, delo težavno in počasno za 14 dni ali tri tedne. Nečem popisovati, kako potujem, le povedati ti hočem, kako se tu živi. Zdaj pridem iz han Gabele. „Han“. Dragi bralec, ti hitro vprašaj, kaj je to „han“? Han je krčma ob cesti. Veliki han je precej velika lesena hiša z jednim nadstropjem. Pri zemlji je hlev za živali, v prvem nadstropju stanovanja za potnike. Hani stoje ob cesti po uro in tudi dalje jeden od drugega oddaljeni. No, to nij slabo, boš rekel, vsako uro krčma. Dobro za pijance! Motiš se. V Hanu ne dobiš nič ko kave, kadar je dobro, slabe slivovce ali ruma, če prav dobro, še mleka, sira in črnega kruha. Ležiš na tleh na tem, kar soboj prineseš, jeden poleg drugega, znanci in tuji, kakor ravno pridejo, kristijan in Turek. Jeden puši čibuk, drugi zahteva od hanžija kave, ta moli, oni se s sovedom pogovarja. Jeden ne moti drugega. Tla so ilovnata, na strani, kjer potniki spavajo, pol črevlja višja in z deskami pokrita. Pri nogah gori ogenj na velikem nizkem ognišču, tu peče, kakor pravijo tukaj, hanžija kavo in ti jo prezentira v malej šalici prav dobro po pet krajcarjev. Srb se prekrsti, Turk se vklone Mohamedu in zaspi. V jutro sedla vse konje: Z Bogom na desno in levo, in vsak otide po svojem potu. Vozove vidiš zdaj le vojaške, domačini tu vsi jašejo, tudi ženske v svojih širokih hlačah okobal na konju. To je veliki han. — Mali han, in ravno v takem ti zdaj pišem, je koliba 2 sežnja v dolgosti in 2 v širini, lesena se ve da, stropa nema, stena je razpokana, burja, ki ravno prav divje razsaja, puha skoz špranje stene in strehe, na sredi kočje gori ogenj, pri katerem kuha Hanžija kavo, moja postelja je v kotu, malo sena in na njej moja plahta, na njej koc, na kocu plašč, na njem jaz in nad mano zopet plašč. Zraven mene sedi na prekrizanih nogah moj „čavš“ Luka Jakič, za njim Mehmed Jaja in poleg njega spava Sali Krajsnik, dalje sedi Gjorge Simič, poleg njega mladi Mustafa Sarajlija, in na strani njega Ejub Pazarac. Došel je ravno mladi Srb Milovan, vsede se k ognju, napolni čibuk in zahteva kave. Pripoveduje, da nij daleč od tod neko ženitovanje. Mojemu mlademu „čavšu“ ne da miru, da gre v goro nevesto gledat ob deseteri uri po noči. Prosi me, in kdo bi mu odrekel, pod pogojem, da je v jutro o zori zopet pri meni. Da jih vidiš vse te ljudi sedeti okolo ognja! Veselje! Rembrandta vredna slika. Tu sedi bivši redif pri bivšem kršćanskem hajduku, stari bašibozuk poleg Srbina, vsi kakor bratje, vsi zagoreli kakor cigani, in

mej njimi blede Ljubljancan brez vse skrbi ležeč. Brez skrbi, rečem, in res je. Če denar na sredo hana položim, ne dotakna se ga ni Turek, ni kršćan. Dim postaja v koči gost, treba je, da se vležem in tudi zaspim, če mi bodo — bolhe pustile, da zjutraj za rano zopet delam.

Domače stvari.

— (Z ljubljanske pošte.) Veliko senzacijo dela po Ljubljani novica, da sta tukajšnja poštna uradnika D. in G. iz službe suspendirana, in je preiskavanje baje zaradi nerednih računov začelo se.

— (Ljubljanski mestni zbor) ima 21. januarja ob petih po polu dne javno sejo.

— (Trgovski ples) bode letos 15. februarja na starem strelišči.

— (Imenovanje.) Finančni svetovalec pri finančni prokuraturi v Ljubljani, dr. Jos. Sajiz, je imenovan za višjega finančnega svetovalca pri finančni prokuraturi v Innsbuku. Da si rojen Slovenec, je g. Sajiz ves nemško čuteč mož, torej mu privoščimo in nas veseli, da gre proč od nas mej Nemca. Vivat sequens.

— (Umrli) je včeraj na Brdu pri Lukovici na svojej graščini 87 let stara znana velikoposestnica Johana Höffern. Pogreb bode jutri v ponedeljek dopoldne ob 10. uri.

— (V Tinjanu) v tržaškej škofiji je umrl župnik Fr. Gregorič, rojen v šent Jarneji na Dolenjskem, 72 let star.

— („Zvon“) nam je v svojem 2 listu prinesel spet mnogo lepega beriva. Pod naslovom „Odlični pesniki in pisatelji“ nam g. prof. Levec opisuje smrt, značaj in pisateljsko delovanje našega Vodnika. Gospod Krilán nam je zapel krasno in zdanjemu času jako primerno pesen „Slovenski vojak“. Gospod Stritar prijavlja začetek svoje povesti „Mož z mačico“. Gospod Fr. Poljanec (najbrž psevdonom, pod katerim se skriva jeden najboljših in najznanejših pisateljev slovenskih) nadaljuje svoje „Spomine s pota“ iz lanskega „Zvona“, ter nam opisuje Zagreb in njega okolico. Dalje obsega ta list še zanimive „Pogovore“, „Vadnico“ in „Slovenski Glasnik“ iz urednikovega peresa, ter podoba „Angelj varuh“, katero je narisal g. Janez Šubic. „Zvon“ najtopleje priporočamo slovenskemu občinstvu, pisateljem in čitateljem. Poluletna naročnina (2 gold. 50 kr.) pošilja se pod naslovom: „Redaction des „Zvon“, Wien, Währing, Herrengasse, 74“.

— (Kranjsko deželno šolsko svetovalstvo) je v seji 2. jan. sklenilo, naj bi katehetje na 4 razrednih šolah dobivali od škodnino. Kjer za to nij posebnih fondov, naj bi jih normalni šolski fond plačeval. Zavoljo tega naj bi deželni odbor iskal pri deželnem zboru potrebne svote in pooblastila.

— (Štajersko deželno šolsko svetovalstvo) je v poslednjih sejah imenovalo za nadučitelje sledeče učitelje: Franjo Žolgarja (na Rečici), Josipa Čížeka (v Pilštajnu), Ivana Voglarja (na Planini), Davorina Čokeljna (v Kostivnici). Petletne doklade so dobili: K. Valentinčič v Hrastniku, Val. Brence v Velenji, Šim. Meglič in Josip Cizelj na Vranskem, Gr. Poljanec v Št. Lorencu v Puščavi, Luka Kožuh v Makolah, Št. Končan v Mariboru in Jurij Uranič v Št. Rupertu.

— (Mariborska čitalnica) je izdala program svojih pustnih in postnih vesellic, ki se glasi: 18. januarja bode mali ples. 15. fe-

bruarja veliki ples. 25. februarja mali ples v kostimih. 19. marca beseda z šaljivo loterijo. 30. marca beseda s tombolo. Velikonočni ponedeljek popoldan skupna pot v Emavs (kam? se bode posebej naznanilo.) Začetek vesellic ob 8. uri.

— (Neznani rodoljub) je poslal uredništvu „Naše Sloge“ v Trstu naročnino za 63 iztisov tega narodnega časnika, ki se naj deli po vseh županijah občine Materije, Podgrada in Jelšan.

— (Iz Bosne) piše slovensk vojak v „Sl.“: Sveti dan ob osmih pride nenadoma povelje, da bo ob 10. sv. maša, in da imajo službe prosti vojaki k tistej iti. Prišel je bil namreč v tem hudem mrazu neki pater iz livenskega samostana, da je tukajšnjim katoličanom, katerih je samo 7 družin, opravil oba praznika službo božjo, katere so se tudi vojaki vdeleževali. Sveta maša je bila v gradu in sicer je bil oltar postavljen v kuhinji, kjer si straža vsakdajno menažo kuha. Ali nij bilo pripravnjega mesta? boste vprašali. Ne, nij ga bilo! Vojaki smo stali ravno pod trdnim zidom in so eni zapazili, da na zidu bi bil prostor za pevce. Ker smo za drugi dan vedeli, so se precej popoldne pričele skušnje in tudi omejen prostor smo porabili, in ondi so se prvikrat razlegale pesni: „Pred stolom“, božična „Pastirčki“ in nekaj družih. Dasiravno nijmo imeli kaj časa, dovolj vaditi se je šlo vendar dobro, tako da smo preieli od g. četnika ustno pohvalo, česar nijmo pričakovali, ker nij šlo vse po notah, — ali bilo je iz pravega namena.

— (Trije ptički.) V Trstu so vjeli 3 Slovence, o katerih je policija sumila, da so okradli za veliko denara nekega bankirja iz Stuttgarta. Pred porotniki so bili nekrivi izpoznani. A komaj jih je oblastnija pustila, ko je policija uže zavohala drugi sled, našla je namreč pri njih zopet dosti denara in pa pirjev iz N-mškega, na kar so jih drugo pot zaprli. — Te dni je bila zopet obravnava, a sodnija jim nij mogla do živega, akopram je skoro vse prepričano, da so ti ptički resnično krivi, in jih je zopet izpustila. Mej temi 3mi je nek Svetina iz Rodika, ki nekda prekosi vsacega advokata; nekdo je rekel, da ko bi taki ptički osnovali lastno kraljestvo, Svetina bi moral biti kralj. —

Razne vesti.

* (Kuga v Rusiji.) Vsa poročila pravijo, da so nekatere vesti o kugi v Rusiji pretirane. Razen v kozuškej vasi Caricini nij kuge nikjer bilo, pa še tam je menda bil le hud tifus. Ruska vlada je jako energične naredbes storila. Dandenes se zna svet zapreti in razširjanja se nij več bati.

* (Iz Mostara) se poroča 14. jan.: Včerajšnji dan je bil za mesto in njega prebivalce pravi dan nesreč. Dopoldne ob 9. uri podrla se je kuhinja v prejšnjej turškej kasarni, kjer je bilo zdaj okolo 700 vojakov vkvartiranih. Nevarno ranjeni so bili jeden pešec, jeden artilerist in trije vojaki voznitva, trije vojaki so bili lahko ranjeni. — Popoldne ob 5. uri jelo je pa v sredi mesta goriti in je zgorelo jedno veliko poslopje in 6 manjših hiš. Zahvaliti se je le energičnej in previdnej delavnosti naših vrlih ženijskih vojakov, inženirju Löwyju in njegovim 40 tesarjem, da se je požar obmejil, in da tudi zraven stoječa turška šola nij zgorela. Gasilnega orodja nikjer nij bilo, zato morala se je pomoč na to obmejiti, da sti se dve posloji popolnem razrušili. Denes podrla se je zopet jedna stena v kosarni; uže pred zasedenjem se je dejalo, da se bode to poslopje podrla, in kadar je bora pihala, morale so se stene pod-

preti. Tukaj imamo popolnem pomladansko vreme.

(Zločin iz ljubosumnosti). V Temešvaru je imel kanonir Stepan Porić uže dej časa ljubezenske razmere z neko dekle, ki je služila v Drechslerjevi fabriki. On jo je imel jako rad, tudi ona, ipak so nastali čestokrat prepir. mej njima, — od same ljubezni. Koncem mu ona ukaže, da ne sme nikdar več v hišo priti, ako se bode pa vendar predrznil to storiti pretepi ga bodo ljudje, katere bode ona najela. Kanonirja je to do kraja razjezilo, da je sklenol maščevati se. Minulo soboto poklical jo je iz hiše, rekoč jej, da jej ima nekaj tajnega povedati. Peljal jo je v tako zvani pivarski drevored, kjer je naenkrat na njo skočil, in jo z nožem večkrat zabodel. Dekla je začela kričati in se krepko braniti, kar je pa vojaka le še bolj ujezilo, tako da jo je koncem črez breg v reko zagibal. Ljudje so prišli na pomoč, kanonirja prijei in oddali vojaške patrulji, in tudi dekle so se živo izvlekli iz vode, a teško da bode okrevala. Kanonir je priznal, da jo je hotel ubiti.

Bergerjeve pastile od smole so isto tako skušeno, kakor priljubljeno in jako ceno zdravilo in sredstvo zoper hripavost, kašelj, zasliženje, katar v dušniku, v glotki (kehlkopf), in v obče zoper katar v vseh organih za sopenje, zato morale bi biti pri vsakem gospodinjstvu. — Dnevni stroški zdravljenja 5 do 10 kr. Cena jedne puške od kositar z navodom, kako se rabi, 50 kr. — Glavna zaloga v Ljubljani pri g. J. Svoboda, lekarnarju. (383—6)

Smrti v Ljubljani.

14. januarja: Janez Giontini, knjigotržec 60 let, na mesnem trgu št. 24, vsled mrtuče.
15. januarja: Jožef Klavčič, čevljar, 65 let v študentovskih ulicah št. 11, vsled sušice. — Franc Berga, dote c. kr. poštnega uradnika, 29 dnij, na sv. Petra cesti št. 11, vsled božjasti. — Viljem Nachtgal, dote malarja sob 4 m. dnij, vsled božjasti. — J. J. Jaklič, dninar, 47 let, predmestje Hradeckjeva vas št. 19, vsled vročine.

Vilhelmina pl. Höffern-Saalfeld naznanja v svojem in v imenu svojih bratov in sestru **Alberta, Edvarda, Klementine**, zdaj vdove **Binter**, in **Berte**, zdaj vdove **Kersnik**, prežalostno vest o smrti svoje nepozabljive matere, gospe

Ivane pl. Höffern-Saalfeld, roj. **Burger**, graščakinje,

ki je dones ob 5. uri zjutraj po kratkem a hudem trpljenju, previdena se sv. zakramenti za umirajoče, v svojem 87. letu v gospodu zaspala.

Sprevod umrle ranjke bode v ponedeljek 20. januarja ob 10. uri dopoldne iz Brdske graščice.

Sv. maše za umrlo bralo se bodo v farnej cerkvi na Brdu. (19)

Draga ranjka priporoča se v blag spomin. V graščini Brdske, dne 18. jan. 1879.

Zahvala.

Sorodnikom, prijateljem in znancem za izkazano sočutje mej boleznijo in o smrti, in za mnogobrojno udeležbo pri sprevodu najine matere.

Ane Kokalj, roj. **Pirec**,

izrekava srčno zahvalo.

V Kropi, dne 17. januarja 1879.

Cand. jur. Matija Kokalj,
c. k. brzojavni činovnik.

Josip Kokalj,
barvar.

Wir empfehlen geschützt.
als Bestes und Preiswürdigstes

Die Regenmäntel

Wagendecken (Plachen), Bettelagen, Zeltstoffe

der k. k. pr. Fabrik

von M. J. Elsinger & Söhne

in Wien, Neubau, Zollergasse 2,

Lieferanten des k. und k. Kriegsministeriums, Sr. Maj. Kriegsmarine, vieler Humanitätsanstalten etc. etc.

„Solide Firmen als Vertreter erwünscht.“

(18) — 159

Tržne cene

v Ljubljani 18. januarja t. l.

Pšenica hektoliter 6 gld. 50 kr.; — reč 4 gld. 55 kr.; — ječmen 4 gld. 06 kr.; — oves 2 gld. 76 kr.; — ajda 4 gld. 55 kr.; — pros 4 gld. 71 kr.; — koruza 4 gld. 20 kr.; krompir 100 kilogramov 3 gld. 03 kr.; — fižol hektoliter 7 gld. 50 kr.; masi. kilogram — gl. 92 kr.; — mast — gld. 76 kr.; — špeh tršen — gl. 54 kr.; — špeh povejen — gl. 70 kr.; — jajce po 2 1/2 kr.; — mleka liter 7 kr.; — govednine kilogram 54 kr.; — telečnine 50 kr.; — svinjske meso 44 kr.; — sosa 100 kilogramov 1 gld. 94 kr.; — slama 1 gld. 51 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 9 gld. — kr.; — mehka 6 gld. — kr.

Razglas.

V Slovenjgradskem okraji se razpisuje služba okrajnega zdravnika z l. tno plačo 600 gold.

Prošnja, pisma in dokazi, posebno dokaz doktorstva zdravilstva in kirurgije, časne službe v kakej zdravilnici, in polnega znanja slovenskega jezika, — se naj pošljejo do

10. februarja 1879

okrajnemu odboru Slovenjgradskemu.

Svoj sedež ima zdravnik v Slovenjgradu.

Službena pravila dolžnosti se izvedo pri okrajnem odboru Slovenjgradskem.

Okrajni odbor v Slovenjgradcu,

dne 4. januarja 1879.

(7—2)

Natelnik: **J. Barth.**

Olje za sluh

štabnega nadlečnika dr. Schmidt-a,

zdravi vsako gluhost, ako nij prirojena (ako kdo teško sliši, ali mu v ušesih šumi, se takoj ozdravi).

Cena jedne sklenice z navodom kako se rabi 2 gold., v provincije razpošilja se franco proti poštni nakaznici z 2 gld. 40 kr.

Glavno zalogo ima **Julius Grätz**, Dunaj, VI., Mariahilferstrasse Nr. 79.

Sprichevalo. Več nego 12 let nisem vsled bolezni na levo uho nič slišal, kar me je jako motilo, in mi je bilo sitno pri mojem poslovanju; vsa sredstva nijso nič pomagala, dokler me nij star prijatelj na vase oje za sluh opozoril. Ker sem pa uže toliko porabil bil, hotel sem tudi to, in doživel sem veselje, da sem slišal zopet uže v 14 dneh, ko sem še le pol sklenice porabil. Vsem na ta način bolnim se z najboljšo vestjo lahko najtopleje priporoča. (423—9)

Julius Steinberg, Fürstenwalde.

Fuzci.
18. januarja:
Pri **Stonu**: Rostler iz Dunaja. —
Stužin iz Celovca. — Ulrich iz Grada
Friedman iz Dunaja.
Pri **Malfem**: Jonke iz Kočevja. —
Engel iz Dunaja. — Isbary iz Grada.
— Hohn, Tauerer iz Praga.
Pri **bavarskem dvoru**: Skok iz
Menga. — Radic iz Gorenjskega.

Danajška borza 18. januarja.	61 gld.	95
Štomi drž. dolg v bankovcih.	63	25
Štomi drž. dolg v srebru.	74	10
Zlata renta.	114	10
860 drž. posojilo	789	
Akcijske narodne banke	221	
Kreditne akcije	9	
Napol.	5	
3. kr. cekini	53	
Državne marke	100	
	57	
	65	

Bergerjevo medicinično milo iz smole (Theerseife),

priporočeno po medic. strokovnjakih, rabi se na **Avstro-Ogerskem, Francoskem, Nemškem, Holandskem, v Švici** in na **Rumunskem** itd. uže 10 let se sijajnim uspehom zoper

izpušča je na životu vsake vrste,

kakor zoper vsako nečistost na polti,

osobito zoper hraste, kroničen in luskinasti lišaj, nalezljive hraste, tolstni tok, zoper prhljaj na glavi in bradi, pege, žoltine, rudeč nos, ozebljino, potenje nog, in zoper vse zunanje otročje bolezni na glavi. Vrh tega se še vsakemu priporoča kot polt čistilo sredstvo za umivanje.

Cena jedne kosa z navodom kako se rabi 35 kr.

Bergerjevo milo iz smole ima 40% koncent. smole iz lesa, je skrbno narejena ter se stvarno od vsega drugega mila iz smole, ki se v trgovini nahaja, razlikuje.

Da se prekanjenju izogne,

zahteva naj se v lekarnah določno

Bergerjevo milo iz smole,

ter naj se pazi na **zeleni zavitek** in tukaj ponatisneno **varstveno marko.**

Jedini zastopnik za domače in tuje dežele:

lekarnar **G. Hell v Opavu.**

Glavna zaloga za Ljubljano v lekarnah **J. Svoboda** in **G. Piccoli**; potem v lekarnah v **Idriji, Novemestu, Radovljici** in **Kameniku.** (317—5)

Epilepsijo (božjast)

in vse bolezni v **očutnicah** zdravi pismeno specialni zdravnik **dr. Killisch** v **Dresden-u** (Neustadt). Zdravil je uže v črez 11.000 slučajih. (378—8)

G. PICCOLI,

lekar v Ljubljani, na dunajske cesti „pri angelju“,

priporoča:

1. **Tr. Rh. Comp.**

sploh imenovana

Franc-ova esenca,

izvrstno pomaga zoper vse notranje bolezni v želodcu, pri telesnih zaprtijah, hemoroidih itd. Ta tinktura se vsakej družini najgorkeje priporoča, ker je uže veliko tisoč ljudem k zdravju pripomogla. Steklenica s podukom o rabi vred volja 10 kr.

2. **Dr. Mora-ovo** zdravilo zoper **mrzlico** pomaga pri tej bolezni neizmotljivo, steklenica velja 80 kr.

3. **Malinčni sok** (Himbeerabguss) iz domačih, gorskih malin, v steklenicah, ki drže 1 kilo — po 80 kr. — Temu, ki več kupi, še ceneje.

4. **Anaterinina** ustna voda, steklenica velja 60 kr., in zobni prah, škatljica po 40 kr.

5. **Prah** za pokončanje bolih, ščurkov in družega mrčesa iz pravih dalmatinskih rož, paket po 10 kr.

6. **Homeopatična** **apoteka**, popolnem uredjena po prof. Haager-ju.

1 steklenica jagodic velja 10 kr.

1 steklenica tinkture velja 20 kr.

Vsako zdravilo se natanko po naročilu pripravi v zahtevane stopni močno.

7. **Dorsch** — **ribje olje**, se rabi zoper škrofelje, škrofelnačne kostne bolezni, sušico, kašelj i. t. d., steklenica velja 60 kr., z železododilom 1 gld.

Gospod **G. Piccoli**, lekarničar v Ljubljani. Kašelj in teška sapa sta me hudo nadlegovala, zato sem po zdravnikovem nasvetu tri mesece zavžival Vaše Dorschevo ribje olje z železododilom. — Uže po zavžitju nekoliko steklenic sem čutil veliko olajšanje, — zdaj pa se imam samo izvrstnej zdravilnej moči tega olja zahvaliti, da sem kašelj čisto odpravil, in svoje zdravje zopet zadobil. Zato morem to zdravilo očitno najgorkeje priporočiti.

V Ljubljani, dne 9. septembra 1878.

Janez Kilar, trnovski kaplan.

Pismena naročila z naslovom: **G. Piccoli**, lekarna v Ljubljani, se točno izvršujejo proti poštnemu povzetju. (337—29)